06/08/2020

Η πολιτική κατευνασμού απέναντι στην Τουρκία

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου

Δίδασκα για πολλά χρόνια την πολιτική του κατευνασμού στα παιδιά της Γ΄ Λυκείου. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Αποδεικνύει πόσο διορατικός και οξυδερκής πολιτικός υπήρξε ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, σε αντίθεση με τους πρωθυπουργούς της Αγγλίας και της Γαλλίας, Τσάμπερλαιν και Νταλαντιέ, οι οποίοι με την πολιτική του κατευνασμού που εφάρμοσαν, (appeasementpolicy), την πολιτική της υποχωρητικότητας, δηλαδή την πολιτική της ικανοποίησης των εδαφικών απαιτήσεων του Χίτλερ, εξέθρεψαν ένα τέρας που θεώρησε την υποχωρητικότητά τους ως αδυναμία τους να τον αντιμετωπίσουν.
Είχαν προηγηθεί:
α)η επαναστρατικοποίηση της Ρηνανίας από τη χιτλερική Γερμανία, τον Μάρτιο του 1936,
β)η ενσωμάτωση της ανεξάρτητης Αυστρίας στο Γ΄ Ράιχ, στις 11 Μαρτίου του 1938, και

γ)ο διαμελισμός της Τσεχοσλοβακίας, τον Σεπτέμβριο του 1938, και η προσάρτηση στη Γερμανία, της Μοραβίας και της Βοημίας, δυο περιοχών που κατοικούνταν από μια ισχυρή γερμανική μειονότητα, τους Σουδήτες.
Στις δραματικές αυτές εξελίξεις, σε μια προσπάθεια να αποφύγουν τον πόλεμο, οι πρωθυπουργοί της Μ. Βρετανίας και Γαλλίας εφάρμοσαν την πολιτική του κατευνασμού. Έτσι, συμμετείχαν στην τετραμερή Συνδιάσκεψη του Μονάχου, μαζί με τη Γερμανία και την Ιταλία, στις 29 Σεπτεμβρίου του 1938. Εκεί, αποδέχτηκαν την απαίτηση του Χίτλερ να προσαρτήσει τα εδάφη της Τσεχοσλοβακίας που κατοικούνταν από Σουδήτες, τη Σουδητία. Για μια ακόμη φορά οι δυτικές δημοκρατίες υποχωρούσαν μπροστά στην αποφασιστικότητα των φασιστικών χωρών.
Όταν ο Άγγλος πρωθυπουργός γύρισε στο Λονδίνο δήλωσε ότι «εξασφαλίστηκε η ειρήνη για 100 χρόνια». Είχε αυτή την ψευδαίσθηση ότι με τις παραχωρήσεις αυτές ικανοποιήθηκε ο γερμανός δικτάτορας! Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, από την άλλη, δήλωσε ότι «ηττηθήκαμε χωρίς πόλεμο».
«Το να πιστεύουμε, πρόσθεσε ο Τσώρτσιλ, ότι κερδίσαμε την ασφάλειά μας με το να παραδίδουμε ένα μικρό κράτος στα δόντια των λύκων είναι μια θανάσιμη ψευδαίσθηση».
Από τότε έμεινε η φράση «Ποτέ πια άλλο Μόναχο», δηλαδή να μην υποχωρείς στις αρπακτικές διαθέσεις κάποιου, γιατί θεωρεί την υποχωρητικότητά σου ως αδυναμία.
Σύντομα, όμως, και ο Τσάμπερλαιν θα δηλώσει ότι είναι «αδύνατη» κάθε διαπραγμάτευση με τον Χίτλερ, γιατί στις 15 Μαρτίου του 1939, θα καταλύσει πραξικοπηματικά την ανεξαρτησία ολόκληρης της Τσεχοσλοβακίας. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν πλέον πολύ κοντά!
Σήμερα, ακούμε πολλούς να παραλληλίζουν την πολιτική απέναντι στον Χίτλερ με την πολιτική της Ευρώπης απέναντι στην Τουρκία, παρόλο που οι απολογητές της γείτονος χώρας το απορρίπτουν μετά βδελυγμίας. Θεωρούν υπερβολική τέτοια τοποθέτηση.
Αναντίλεκτα, πολλοί Ευρωπαίοι θωπεύουν τη σημερινή Τουρκία, βλέπε την περίπτωση του Borell, του αρμόδιου για την Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας της ΕΕ. Στη συζήτηση για την Τουρκία στο Ευρωκοινοβούλιο, τελευταίως, παρόλες τις φωνές για να επιβληθούν κυρώσεις εναντίον της Τουρκίας, αυτός συνέχισε να την υπερασπίζεται και να επιμένει στον «διάλογο για τις διαφορές».
Επιλογικά, απέναντι σε μια νέο-οθωμανική Τουρκία η οποία, εκτός από το ότι κατέχει με τη δύναμη των όπλων τις πατρογονικές μας εστίες, έχει εισβάλει και στην κυπριακή ΑΟΖ και απειλεί την Ελλάδα μας, «η πολιτική του κατευνασμού» είναι και πάλι καταστροφική. Ευτυχώς που Ελλάδα και Κύπρος αλλά και άλλες φίλες χώρες, όπως η Γαλλία, έχουν διατρανώσει σε όλους τους τόνους ότι είναι

αποφασισμένες να αντιδράσουν αποφασιστικά σε περίπτωση που η γειτονική μας χώρα «υπερβεί τα εσκαμμένα».
«Οι καιροί ου μενετοί!».